

**ЧУДОМИР
НЕ СЪМ ОТ ТЯХ (НАША
ЙОНКА)**

chitanka.info

Чунким не му стигаше на наш Пройка тая повлекана, дето кривата си не оправя и паниците си не умива по цяла неделя, ами и зестра отгоре. По ечмяна жетва още се е допиляла сестра ѝ, как'Сийке, и ето вече кестените узряха и дялено сладко почнаха да си варят хората, а тя още не мисли да си ходи. И откак се е оженил наш Пройко, все така прави. Половината година си седи у тях, половината у нас. И да ми е нещо за пред хора, а то една чума, една холера, като я срещнеш, да си плюеш в пазвата и да бягаш три дни. Стои, кюхти по цял ден в приемната, сякаш се е насадила в полог, и като клепне вечерня, навърти буклите на краваи, напише се, нацапа се и хайде на стъргалото. Все по мръкнало излиза, за да ѝ се не видят бръчките, види се. И мързелива, сестро, мързелива, сякаш в манастир се е раждала. Не знае ни да сготви, ни да опере, ни нещо да си ушие. Пък махнаджийка, махнаджийка, все недоволна и все не харесва.

— Аз, викала на снахата, како, това: сирене, сурови домати, подлучен боб, охлюви на яхния, не мога да ги помириша даже, а не да ги кусна. На мене, рекла, да ми е все нещо печенко на скара, прясна рибица, свинско, такована... луканчица...

Не я е срам, дриплата с дрипла! Баща ѝ с брадвата се бръсне и печен кромид с хляб яде, а тя: рибица, луканка! А пък да се подиграе с човека, да излъже, да надума някого — пей дава! Скоро се научих, че и от комарджилък разбирали и двете. В съботен ден, като им даде Пройко пари за пазар, те похарчвали половината, а другата за покер оставяли. Мари чудя се къде се губят от време на време и не мога да им открия дирите, а те ходели у Фета Румбата на карти да играят. Каква беше тая мода мари, какво беше това чудо в нашия град? Де що има кокона, все на покер играе. И майсторки били големи нашите хубостници. Много знаели да блъфират ли, го рекоха, да фалират ли?...

Да ги блъфне, че да ги прекъсне дано, дето ще ми уморят момчето без време!

Като го гледах как се мъчи, как слабее и как почнаха да му светят ушите, не можах да се стърпя и му рекох един ден:

— А бре, Пройчо, а бре, чедо, че изпъди я тая кошуна бре! Натири я да си иде. Не видиш ли, че сама няма да се сети? Вземи един прът и я изгони да се пръждоса при баща си и при майка си. С такъв голям масраф на глава излиза ли се?

А той:

— Не зная, вика, майко, не ми стига ума какво да правя. Пъдил съм я, вика, какво не съм я правил — мине се не мине, пак се допилее. Чиновници имало тука, офицери, техници, не знам какво имало, та гледа дано се настани и се омъжи за някого, затова иде, вика, и затова я пращат и бабини. Та ти недей я кори, вика, недей я опустосва пред хората, а я хвали, хубаво приказвай за нея, дано я похарчим. Там е спасението, вика, иначе не можем се отърва цял живот.

Нали е умен наш Пройко и нали на мене се е метнал, сега се, а аз — куха глава — хич не ми иде на ум. Като ми рече тъй, и ми светна отпреде.

— Че тъй кажи бе, сине, му думам, че тъй ми речи, па си стой настрана само и гледай. Щом е тъй работата, аз ще я наредя. Аз ще я наглася.

Че се запретнах, как'Сийке, че като излязох още в същата минута, че като почнах — когото видя и срещна:

— Тя наша Нонка тъй и тъй, тя наша Нонка туй и туй, че тя е ентелегентна, че е умятна, че нейната хубост нийде я няма... Че тя е от благородна фамилия, баща ѝ е фабрикант на кожи и цял склад имат във фабриката, но не ги продават, защото им се дига цената... Че момичето е младичко, шетливо, само си крои, само си шие, плете и бродира... Че откак е дошло на гости, не остава у дома чорап незакърпен. Много добро, викам, много кротко и с характер, само че е запръкляло да си ходи, а ний тъй свикнахме с него, тъй го обикнахме, че ни се не ще да се разделим.

— Що бързаш, му викам, мар'Нонче, що се притесняваш? Лошичко ли ти е тука? Постой си, почини си и през зимата, ще почнат баловете, вечеринките, ще си поиграеш, ще си потанцуваш, ще се повеселиш.

А то нали е света Богородичка:

— Не обичам, вика, сватя, срам ме е да ходя по такива места, като не съм тукашна. Стеснително ми е, вика. Ще си ида да прегледам старите, да почистя, да понаредя, туршиите да направя, че пак може да прескоча.

Такова едно момиче, викам. За всичко го бива, всичко умее, а пък за ядене — каквото му сложиш, толкова. Понякога от шетане не се и сега даже къшей в устата си да сложи.

Обиколих града, сестро, накръст, повторих го, потретих го, разправях, приказвах, и мина се не мина година сгодихме я и на бърза ръка я венчахме с един машинист от мукавяната фабрика. Момче и половина, едно на майка, изкарало си военната служба и с две хиляди заплата. Окачихме му я на шията неусетно и олекна и на Пройка, и на жена му, че най-много на мене.

Сега, гледам ги, настаниха се на Махмудийкини в новите стаи, купиха си готварска печка, скрин си поръчаха, корито си взеха и оня ден ги видях, пазаряваха каца за армея. Лиснал се оня ми ти мъж, ухилил се, хванал я накъсо подручка, все в очите я зяпа и сякаш ще я глътне.

Гледах ги, гледах, гледах, как'Сийке, и си мислех наум: Сега да е друга някоя, хич няма да му мисли, а ще го извика настрана и ще му го рече направо в лицето:

— Радвай се, чоджум, радвай се, дордето ти се докарва още и дордето не си е показала рогата, че има да видиш и патиш после, кога почне да ти вършее тръни на простата глава и да те насажда на пачи яйца посред зима.

Ами! Ще му го рече като нищо, ако е някоя каква да е, ама нали на мене не ми е по характера, как'Сийке, и нали не съм от тях...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.